

καναπέδων σκυλιά,
πού τὰ ζῆ ντιστεγκὲ τιμπελιά.

Δίχως λόγια
δὸς τοῦ μπόγια
τὲ ξυλένιο σου σκυλι,
ἢ τὰ κόλα
μὲ μιὰ φόλα
νὰ τινάζῃ, Φασουλῆ.

Ἄδεσπούς δεσιμεύουν κρηφνας
καὶ σκυλάκια μινδὸν γιὰ δεσποίνας,
καὶ θρηνεὶ δεσποινὶς
καὶ μαντὰμ εὐγενής,
μὸν ἀμούρ, μὸν μπεμπὲ, μὸν κανίς.

Ἐξ Ἄργους. — Ξέρασα γι' αὐτὰ πού γράφεις, Πε-
(ρικλέτο,

πρὸ πάντων δὲ με τῆς Βουλῆς τὰς σοβαρὰς εὐθόνας,
καὶ τώρα ἴσῃς Ἐκθέσεις γυρῶ τοὺ μπουκέτο
καὶ μὲ παχεῖα λιπάσματα θά φθάσω ἴσῃς Ἀθήνας.

Ἐκθέσεις δὲν χρειάζονται καὶ τέτοια κολοχύθια,
κι' ἀκούσετε, τοὺς φώναξα, κι' ἐμένα τὸν φερόσκο,
κι' ἂν θέλετε βελτίωσι καὶ προκοπῇ ἴσῃ ἀλήθεια
νὰ φερεῖ ἐπιβήτορας ἀνθρώπους ἴσῃ Ρωμαϊκο.

Κι' εἶδα ἔμπρὸς μου μιὰ γελάδα,
πού τὴν ἔλεγαν Ἑλλάδα,
μὲς ἴσῃ μάτια μὲ κυτῆ,
μὰ κι' ἐγὼ τῆς εἶπ' αὐτὰ:

Σὲ γνωρίζω, κακομοῖρα,
πού μουγγρίζεις καὶ πιναῖς,
κι' ἔχεις κατανήσει στεῖρα
καὶ μοσχάρι δὲν γενναῖς.

Σὲ γνωρίζω τώρα πάλι
ἀπὸ τοῦτο σου τὸ χάλι,
κι' ἀπὸ τοῦτα τὰ μαστάρια,
πού γίνιχαν κρεμαστάρια.

Σὲ γνωρίζω πού γυρῶς
σὲ καταῆρη καλαῖα,
κι' ἄρρωστη κι' ἴσῃν περναῖς
σάν τοῦ Φαραῶ γελάδα.

Σὲ γνωρίζω, πού ταῖεις
τὸν καθένα Κολονέλο,
καὶ σὲ βάζουν νὰ στολιζῆς
τὰς Ἐκθέσεις γιὰ μοντέλο.

Σὲ γνωρίζω, πού γιὰ σένα
κῆδον ράβδον ὀλοένα,
κι' ἐτοιμάζεται μὲ φούρια
κάποια διαίτα καινούρια,

μήπως ξανακάνῃς γάλα,
μὰ δὲν βγάζεις μήτε στάλα.

Σὲ γνωρίζω, πού καὶ ξένοι
σου ριχτήκανε φαγάδες
νὰ στραγγίσουν ἔ, τι μένει
ἀπὸ μᾶς τοὺς Ρωμαγαγάδες.

Κι' ἔλερωσε τοῦ Πρίγκηπος χιονάτο πανταλόνι
κάποια γελάδ' ἀδιάντροπη γιὰ τὴν καλὴ χρονιά,
καὶ παρευθὲς κτηνηάτρος σπαθᾶτος ξεσπαθῶνει
μὲ τοῦ σπαθῆ τοῦ τὴν αἰχμὴ νὰ βγάλῃ τὴν σβουριά.

Κι' εἶπε μετὰ φαῖδρότητα ὁ Βασιλεὺς μεγάλης:
«ἤθ' εὐκαιρία καὶ γιὰ σὲ τὸ ξίφος σου νὰ βγάλῃς»,
κι' ὄλοι γιὰ τοῦτο ἔγλασα, κι' ἔγλασα κι' ἐγὼ
μ' ἐκείνο τὸ κατόρθωμα, πού κάνει Στρατηγῶ.

Γιὰ ζῆφα διανεμόνται βραβεῖα πρὸς ἀνθρώπους,
βραβεύεται μαντρόσκυλος καὶ Πήγασος πτερόπους,
βραβεύεται κι' ὁ σκύλος Γκιούλ, ἂν κι' εἶναι τῶν τριῶδων,
γιὰ τὸν ὄμα τοῦ μοναχά, πού φανερόναι ῥόδον.

Χαρὰ σ' ἐμὲ τὸν κύριον, ὕφονονται τὰ φόντα
συγχρόνου κινικότητος, πού τὴν ὕμνον καιροί,
βραβεύουν καὶ πολῦτιμα τῶν ζῶων προτόνια,
φρέσκο τῆς ὥρας βούτυρο, γασούρτι καὶ τυρί.

Νέων ἀγῶνων κότινος κι' ἐπιζήλος μυρσίνη
κι' ἐκάθητο διαφροσφερῆς ἡ νέα Ρωμαρησύνη
σὲ διαφροστολιστῆ γωνιά
κι' εἶχε ἴσῃ τοῦ μούτρο της σβουριά.

Καὶ τότε, ἐφώναξα κι' ἐγὼ διὰ φωνῆς εὐθύμου:
«ἤθ' εὐκαιρία καὶ γιὰ μὲ νὰ βγάλω τὸ σπαθὶ μου».

Οἱ Ἐκφυλοὶ, διατριβὴ τοῦ Μιταυτῆ σπουδαία,
ὕψηγητοῦ διαπρεποῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
ἐκεῖ καὶ γῶνις ἐμπεῖρος, ἐμβριθεῖα κι' ἴδια,
κι' ἐκφύλων πρόσωπα πολλὰ καὶ τοῦ Σπαρκῶ προσίμου.

Μεγάλῃ Χρηστομάθεια Νεοελληνικῇ
ὑπὸ Λεγκράν κι' ὑπὸ Περνὸν, ὄλο δοκίμων Γάλλων,
περὶ τε καὶ ποιήματα συναμιλλῶν' ἐκεῖ
Βαλακρίτου, Σολωμοῦ, καὶ τῶσων τῶσων ἄλλων.
Ἐκδότης εἶναι τῶν Γκαρνῆ τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
τῶν Παρισίων ἐκδόσις, πολῦτιμον βιβλίον.

Παρισινὸν Ραφεῖον τοῦ Γεωγῆ τοῦ Μπαλάσκα
ἴσῃς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐκείνο τὸ στενόν,
πού στέκεσαι θαυμάζων καὶ μὲ τὸ στήμα χάσκα
πρὸ τῶσων ὑπεραμῶτων ἀρίτων κι' εὐθῆνων.

Ἐφημερὶς τὸ Ζάπυ μὲ κατακλύζων ρεῦμα
εὐθῆνικῆς σατύρας καὶ μ' ἄφρονον τὸ πνεῦμα,
ὄλη γραμμὴν εἰς στίχους, πρωτότυπος, τρελλῆ,
πού τὴν ἀπολαμβάνουν οἱ ἄγιοι κι' οἱ πολλοί.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴσῃ Πιννακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.